

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 stycznia 2018 roku

Pozwem z dnia 28 lipca 2017 roku powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 25.727,59 złotych oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powoda z pozwanym łączyła umowa ubezpieczenia OC, AutoCasco i (...) z dnia 11 czerwca 2012 roku dotycząca samochodu T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z okresem ochrony od 15 czerwca 2012 roku do 14 czerwca 2013 roku. W umowie tej strony określiły stałą sumę ubezpieczenia pojazdu na kwotę 97.000 złotych brutto. W dalszej kolejności podniesiono, że samochód został skradziony powodowi w dniu 3 kwietnia 2013 roku, a następnego dnia powód zgłosił szkodę u pozwanego przekazując pozwanemu dowód rejestracyjny skradzionego pojazdu, klucze do samochodu i oświadczenie dotyczące kradzieży pojazdu. Pozwany dopiero w dniu 17 maja 2013 roku wydał decyzję o odmowie wypłaty powodowi odszkodowania, od której powód w dniu 27 maja 2013 roku się odwołał. Pozwany w kolejnej decyzji z dnia 23 lipca 2013 roku podtrzymał jednak swoje stanowisko. Wówczas powód skierował sprawę do rozpoznania przez Rzecznika Ubezpieczonych. Następnie strona powodowa wskazała, że w dniu 19 sierpnia 2015 roku, pomimo, iż okoliczności przedmiotowej sprawy nie uległy zmianie i były znane pozwanemu od samego początku prowadzenia postępowania likwidacyjnego, ostatecznie uwzględnił on stanowisko powoda i wypłacił mu odszkodowanie w pełnej wysokości 97.000 złotych. W ocenie strony powodowej, za okres rażącego opóźnienia w zapłacie odszkodowania, zasadne jest żądanie od pozwanego zapłaty na rzecz powoda odsetek od dnia 4 maja 2013 roku (tj. od 30 dnia od zgłoszenia szkody) do 18 sierpnia 2015 roku (tj. spełnienia świadczenia na rzecz właściciela pojazdu) w wysokości 25.727,59 złotych. Końcowo podniesiono, że po wypłacie odszkodowania powód wystąpił do pozwanego o zapłatę powyższej kwoty, ale w odpowiedzi pozwany wskazał, iż w jego ocenie ich zapłata nie jest uzasadniona z uwagi na to, że zmiana stanowiska nastąpiła „w drodze indywidualnej decyzji”. Pozwany nie wskazał jednak zapisów OWU AC, czy nie przywołał przepisów obowiązującego prawa, które pozwalałyby na rażące przekroczenie terminów wypłaty odszkodowania z uwagi na wydanie decyzji indywidualnej.

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 listopada 2017 roku pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana wskazała, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono, iż w dniu 22 lutego 2013 roku poszkodowany utracił jeden z oryginalnych kluczy od przedmiotowego pojazdu skradzionego w dniu 3 kwietnia 2013 roku. Zgodnie natomiast z § 13 ust. 5 pkt 3 i 4 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia po utracie jednego z oryginalnych kluczy powód zobowiązany był zawiadomić o tym fakcie pozwanego a następnie dokonać wymiany kluczyków, innych przewidzianych przez producenta pojazdu do uruchomienia silnika, zamków i urządzeń zabezpieczających pojazd przed kradzieżą. Te obowiązki nie zostały jednak wykonane przez powoda, a miały kluczowy wpływ na skuteczne zabezpieczenie przed kradzieżą ubezpieczonego pojazdu. Zaznaczono, że powód naruszając obowiązki wynikające z umowy ubezpieczenia a określone w sposób jednoznaczny w Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia pozbawił się możliwości uzyskania odszkodowania od pozwanego za późniejszą kradzież pojazdu, wobec czego pierwotne stanowisko pozwanego odmawiające przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczeniowej za zdarzenie z dnia 3 kwietnia 2013 roku było prawidłowe a odmowa wypłaty odszkodowania uzasadniona. W dalszej części pozwany przyznał, że wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu szkody w przedmiotowym pojeździe, jednak decyzja ta nie wynikała z jakiegokolwiek odmiennej od pierwotnej interpretacji stanu faktycznego i prawnego szkody jak miała miejsce w dniu 3 kwietnia 2013 roku. Decyzja ta została wydana w trybie „indywidualnej decyzji” co w nomenklaturze pozwanego oznacza wypłatę odszkodowania mimo braku spełnienia przesłanek określonych umową ubezpieczenia i Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia na podstawie kryteriów stricte biznesowych kierując się wyłącznie interesem klienta.

Wobec powyższego, w ocenie strony pozwanej, brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany, nie będąc dłużnikiem powoda, pozostawał w opóźnieniu z wypłatą należnego świadczenia odszkodowawczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Właścicielem pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) była (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., natomiast jego użytkownikiem był powód P. K. (okoliczność bezsporna).

W dniu 11 czerwca 2012 roku P. K., jako ubezpieczający, zawarł z (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia OC, AC i (...) pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na okres od dnia 15 czerwca 2012 roku do dnia 14 czerwca 2013 roku. Suma ubezpieczenia AC została ustalona na kwotę 97.000 złotych. Ubezpieczenie AC swoim zakresem obejmowało szkody będące następstwem uszkodzenia, zniszczenia albo utraty pojazdu (§ 5 ust. 1 pkt 1 OWU). W czasie trwania umowy ubezpieczający zobowiązany był do powiadomienia ubezpieczyciela o utracie kluczyków lub innego urządzenia przewidzianego przez producenta pojazdu do uruchomienia silnika lub odblokowania zabezpieczeń przeciwkradzieżowych, a także o wymianie kluczyków lub takiego urządzenia, jak również do wymiany kluczyków, innych urządzeń przewidzianych przez producenta pojazdu do uruchomienia silnika, zamków i urządzeń zabezpieczających pojazd przed kradzieżą, po utracie kluczyków lub takich urządzeń (§ 13 ust. 5 pkt 3 i 4 OWU) (dowody: wniosek o ubezpieczenie pojazdu – k. 15-16; ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów – k. 7-14).

W dniu 3 kwietnia 2013 roku przedmiotowy samochód został skradziony powodowi (okoliczność bezsporna).

W dniu 4 kwietnia 2013 roku P. K. zgłosił do (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. fakt kradzieży pojazdu (potwierdzenie zgłoszenia – k. 17)

W dniu 17 maja 2013 roku pozwany odmówił powodowi wypłaty odszkodowania (okoliczność bezsporna).

Pismem z dnia 27 maja 2013 roku P. K. wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy. W dniu 24 lipca 2013 roku (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. poinformowało powoda, że brak jest podstaw do zmiany decyzji i przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 3 kwietnia 2013 roku (dowody: pismo z dnia 27 maja 2013 r. i pismo z dnia 24 lipca 2013 r. w aktach szkody na płycie CD – k. 36).

W dniu 31 grudnia 2014 roku (...) Centrum (...), działając w imieniu P. K., wezwało (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 97.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu zaistnienia zdarzenia ubezpieczeniowego w terminie 14 dni od otrzymania wezwania (dowody: wezwanie z dnia 31 grudnia 2014 r. w aktach szkody na płycie CD – k. 36).

W piśmie z dnia 1 czerwca 2015 roku, skierowanym do Biura Rzecznika Ubezpieczonych, (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wskazało, że podjęto decyzję o zmianie uprzednio zajętego stanowiska i zostanie wznowiona procedura likwidacji (dowód: pismo z dnia 1 czerwca 2015 r. w aktach szkody na płycie CD – k. 36).

W dniu 12 sierpnia 2015 roku (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wydało decyzję o przyznaniu powodowi odszkodowania w wysokości 97.000 złotych, które zostało wypłacone w dniu 19 sierpnia 2015 roku (dowód: pismo z dnia 12 sierpnia 2015 r. – k. 18).

W dniu 29 lutego 2016 roku (...) Centrum (...), działając w imieniu P. K., wezwało (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 25.743 złotych tytułem odsetek za nieterminowe spełnienie świadczenia odszkodowawczego (dowód: pismo z dnia 29 lutego 2016 r. w aktach szkody na płycie CD – k. 36).

Pismem z dnia 14 marca 2016 roku (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. poinformowała powoda o braku podstaw do wypłaty odsetek od przyznanego odszkodowania (dowód: pismo – k. 19).

W dniu 7 września 2016 roku P. K. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której nabył wierzytelność wynikająca z likwidacji szkody komunikacyjnej (szkody całkowitej) samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. (dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 26).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z przywołanych dokumentów uznając je za w pełni wiarygodne. Ich autentyczność ani prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron i Sąd również nie znalazł podstaw do zanegowania ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione w pełni zasługiwało na uwzględnienie.

W realiach niniejszej sprawy nie było sporu pomiędzy stronami co do zdarzeń faktycznych stanowiących podstawę dochodzonego przez powoda roszczenia. W szczególności nie była kwestionowana okoliczność objęcia przez pozwanego ochroną ubezpieczeniową pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) użytkowanego przez powoda, jak również jego kradzieży w dniu 3 kwietnia 2013 roku. Strona pozwana, wnosząc o oddalenie powództwa, wskazywała jedynie, że w ramach łączącej strony umowy ubezpieczenia, wobec naruszenia przez powoda Ogólnych Warunków ubezpieczenia, nie była zobowiązana do wypłaty odszkodowania i tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany pozostawał w opóźnieniu z wypłatą tego świadczenia.

W ocenie Sądu brak jest jednak podstaw, aby podzielić argumentację pozwanego. Przede wszystkim zauważyć należy, iż twierdzenia strony pozwanej w zakresie odszkodowania ostatecznie wypłaconego powodowi pozostają ze sobą w sprzeczności. Z jednej bowiem strony pozwany wskazuje, że wobec naruszenia przez powoda Ogólnych Warunków ubezpieczenia, nie był zobowiązany do wypłaty odszkodowania, aby następnie przyznać, że doszło do przyznania powodowi odszkodowania oraz jego wypłaty. Fakt, iż ostatecznie zostało jednak przyznane P. K. odszkodowanie z tytułu zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2013 roku zdaniem Sądu świadczy o tym, że było ono należne powodowi już wcześniej i winno być mu wypłacone w terminie, o którym mowa w art. 817 § 1 k.c. (j. w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu). Nie przekonuje tłumaczenie, że do zmiany decyzji co do przyznania odszkodowania doszła w bliżej niesprecyzowanym trybie „indywidualnej decyzji”, co miałyby oznaczać „wypłatę odszkodowania mimo braku spełnienia przesłanek określonych umową ubezpieczenia i Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia na podstawie kryteriów stricte biznesowych kierując się wyłącznie interesem klienta”. W ocenie Sądu do zmiany decyzji pozwanego co do wypłaty odszkodowania doszło w wyniku wznowienia procesu likwidacji, do czego z kolei przyczyniły się wezwania do zapłaty kierowane przez pełnomocnika powoda. Sama zaś wypłata odszkodowania stanowiła uznanie roszczenia odszkodowawczego P. K. z tytułu kradzieży przedmiotowego pojazdu.

Jak już wyżej wskazano, stosownie do treści art. 817 § 1 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. P. K. poinformował pozwanego o kradzieży przedmiotowego samochodu w dniu 4 kwietnia 2013 roku. Strona pozwana zobowiązana była zatem do wypłaty odszkodowania najpóźniej do końca dnia 4 maja 2013 roku. Bezspornym w niniejszej sprawie było zaś, że powód odszkodowania otrzymał dopiero w dniu 19 sierpnia 2015 roku. Jednocześnie pozwany nie wykazał w żaden sposób, aby wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia było niemożliwe w powyższym trzydziestodniowym terminie. A tylko taka okoliczność uprawniałaby stronę pozwaną do wypłaty odszkodowania w terminie późniejszym, jednakże nie później niż w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 k.c.).

Trudno też uznać za wiarygodne twierdzenie pozwanego, że zmiana pierwotnej decyzji i przyznanie odszkodowania po ok. 2,5 roku, było działaniem marketingowym pozwanego.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 roku) jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli

stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

W konsekwencji, za okres od dnia 5 maja 2013 roku do dnia 19 sierpnia 2015 roku, w którym pozwany opóźniał się w spełnieniu świadczenia, powodowi należą się odsetki w wysokości ustawowej. Kwota odsetek za powyższy okres wynosi natomiast 25.727,59 złotych i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany jako strona przegrana winien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które złożyły się następujące kwoty: 1.287 złotych tytułem opłaty od pozwu, 3.600 złotych z tytułu wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym – § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz 17 złotych tytułem opłaty od udzielonego pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w wyroku.

W., dnia 6 lutego 2018 r.

SSR Dominika Podpora

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć pełn stron.